

Kyrkobladet.

Svenska kyrkan i Kungälv och Ytterby

1/2018

Förändring

En stad i förändring • Pensionär med möjligheter
Sorgen efter ett barn • Biskop Susanne • Från Afghanistan till Kungälv

Påskens förändring

Förändring kan betyda mycket. En förändring kan vara positiv eller negativ. Innebära ett glädjebesked eller en stor sorg. Vissa av oss uppskattar förändring väldigt mycket. Andra av oss går gärna i sina hjulspår och tycker att livet är bra som det är.

En förändring som jag själv uppskattar är när vintermörkret byts i vårens ljus. Och jag tror att många håller med mig. När man hör fåglarna kvittra, ser att snön smälter bort och att blommor börjar växa. Man märker att naturens liv börjar spira igen.

Det sker vid påsktid varje år. Och påminner då om den förändring som är kristendomens stora händelse: att Jesus dör, men att döden inte kunde hålla honom fången. Istället uppstår han till nytt liv. På det sättet kan våren också bli en påminnelse om Jesu uppståndelse. Hans seger över mörkret och döden.

Den danska prästen N.E.S. Grundtvig beskriver detta i en av våra vårpsalmer:

*Likt vårdagssol i morgonglöd
gick Jesus fram ur natt och död
till liv förutan like.*

*Därför, så länge världen står
det efter vinter kommer vår
också i andens rike.*

(Psalm 198)

Mikael Isacson

MIKAEL ISACSON, KYRKOHERDE

Innehåll

3	En stad i förändring	12	Öppet för alla
4	Biskop Susanne	13	Påskens gudstjänster
5	Förändring som möjlighet	14	Magnus - ny präst i Kastalakyrkan
6	Från Afghanistan till Kungälv:
Inte längre ensam	15	Korta nyheter
8	Sorgen i ett vattenglas	16	Från ensam nattbön till gudstjänstgemenskap #kyrkanochjag
11	Fastekampanjen:
Här kan barnen slappna av		

Bilden på framsidan:

Arbete pågår. Människor flyttar från - nya grannar flyttar in. Kungälv är en stad i förändring - ständigt formad av människorna som bor i den.

FOTO: KAROLINA BRAUN

Förändring är en möjlighet att utvecklas. Det handlar om att ta vara på livet och att ställa upp med den man är.

PER GARELIUS S. 5

Visste du att...?

15 457 personer är idag medlemmar i Svenska kyrkan i Kungälv och Ytterby. Är du en av dem - eller skulle du vilja bli? Idag blir man medlem genom dopet eller genom att aktivt göra ett inträde. Läs mer på svenskakyrkan.se/kungalv/medlemskap

70 personer deltog i en av församlingens sorgegrupper under förra året. Läs Hennys berättelse om att förlora ett barn, sidan 6.

Under 2017 gjordes 12 366 besök i församlingens öppna barn- och ungdomsverksamhet, t ex öppna förskolan. Mer om verksamheten hittar du på sidorna 12-13.

TEXT & FOTO: KAROLINA BRAUN

Kungälv - en stad i förändring. Det vet alla som promenerar i centrum just nu. En kväll för nyinflyttade ger ett historiskt perspektiv på en stad som alltid varit på väg.

L yftkranar och byggarbetsplatser. Höghus och träbebyggelse. Ett nytt köpcentrum som ska till och en kexfabrik som kanske försvinner. Människor flyttar från - nya grannar flyttar in. Att det händer mycket i Kungälv just nu har knappast undgått någon.

- Den här platsen som vi är på har historiskt sett alltid varit intressant, berättar Kristina Bengtsson, arkeolog.

Det är en kväll för nyinflyttade i Kungälvs församlingshem och hon är där för att berätta om Kungälvs historia. Kristina visar en karta på hur det såg ut när Kungälv var norskt med Sverige i öst och Danmark i söder. Här fanns havet med handelsförbindelser till resten av Europa, men också inloppet till Göta Älv - den stora floden som gav tillgång till de bördiga markerna vid Skaraslätten och vidare upp mot Väneren. Inte konstigt att många ville åt just marken runt Kungälv. Och när en ny kung tog makten blev kungälvborna ofta beordrade att flytta hela staden - och bränna ner sina gamla hus och sin kyrka.

- Då känns dagens Syrien inte så avlägset faktiskt, menar Kristina.

En som tagit sig hit ikväll är Mona Karlsson. Efter 51 år med hus och fin trädgård i Romelanda gick flyttlasset

förra året till det nybyggda 70+ boendet vid Kvarnkullen.

- Min man kör inte bil längre och vi orkade inte med trädgården. Det är skillnad att bo på 2,5 kvadrat, men vi trivs jättebra. Här är nära till allting, och det är lättstadat! Vi har också ett orangeri i huset, en träffpunkt där vi samlas varje måndag och fredag, berättar Mona.

Hon besöker ofta kyrkor när hon är ute och reser och är intresserad av historia. Intresset för kultur och historia delar hon med sina grannar Nils-Ingvar och Gun-Britt Gustafsson. Deras relation till Kungälv är lite speciell. För tjugo år sedan lämnade de Kungälv för Österlen och sedan Varberg - men nu har de återvänt för att komma närmare familjen - och det känns lite som att komma hem.

- Vi flyttade till Ytterby 1978 och byggde hus där. Jag arbetade som stadsarkitekt i Kungälv och nu är det intressant att se vad det blivit av allt. Mycket av det som vi stakade ut då har nu inträffat och det har kommit många nya saker också, berättar Nils-Ingvar.

På Kongahällatomten fanns inga planer på bostäder från början, berättar han. Istället försökte man få Ikea att etablera sig där. Nils-Ingvar var med i centrumplaneringen, det som resulterade i Vita Fläcken, och minns när ABC-fabriken revs till förmån för kvarteret Sadelmakaren. Då var det viktigt att byggnaderna skulle smälta in fint så

att man kunde se hjässan på Fontinberget. Dagens planerade höghus på Västra gatan tycker han inte passar in i miljön.

- Historien förpliktigar, jag tycker inte man får göra vad som helst. Man måste bevara charmen, även om det kan vara fint med höga hus om de får rymd omkring sig, tycker Nils Ingvar.

- Att det byggs mycket just nu är markant, men jag frågar mig hur Västra gatan kommer utvecklas, funderar Gun-Britt. När vi promenerade där kändes det ganska dött.

Återvändande Gun-Britt och Nils-Ingvar Gustafsson.

Idag funderar många hur det ska gå för Kexsfabriken - kommer arbetstillfällena att försvinna - eller blir det början på en ny blomstrande stadsdel? En stad är alltid på väg någonstans. Det som är konstant är väl att den ständigt formas och förändras av människorna som bor i den.

- Det är trevliga lägenheter på Kvarnkullen och vi trivs jättebra. Det kändes rätt att landa här, avslutar Gun-Britt. ●

Den 4 mars vigdes Susanne Rappmann till ny biskop i Göteborgs stift. Kan du berätta om vem du är?

– Jag prästvigdes i Göteborgs domkyrka för 26 år sedan och har varit Göteborgs stift trogen i alla år. Jag har jobbat nästan hela tiden i församling som präst och kyrkoherde. Och så har jag skrivit en doktorsavhandling om funktionshinder. På 90-talet jobbade jag i Guldhedskyrkan som har ett stort arbete för utvecklingsstörda ungdomar och vuxna. Det var en pedagogiskt bra skola som ny präst och det har präglat mycket vem jag är.

Du är stiftets första kvinnliga biskop, hur kommer det att märkas?

– Det kan jag inte svara på – jag har bara varit kvinna – och bara biskop i en vecka! Jag tror att det är mycket mer de erfarenheter jag har med mig totalt som kommer att påverka hur jag är och verkar som biskop. Sen har det skapat en medial uppmärksamhet som jag förstår kan användas. Men jag tror att det kommer att klinga av ganska fort.

Hur ser en biskops almanacka ut?

– Inledningsvis är min första uppgift att bygga relationer och träffa människor och utifrån det gå vidare. Sedan är en biskops almanacka ganska styrd. Den består bl.a. av visitationer när man åker ut till församlingar. Sedan är det möten med domkapitlet och på stiftet. Och ca 20-25 procent av tiden tillbringas i Uppsala med biskopsmöten och läronämnd och så kommer jag att sitta i teologiska kommittén. Och det är förstås ett arbete som inte alltid syns utåt.

Berätta om ditt valspråk.

– Under väldigt många år har jag haft en tavla på mitt arbetsrum där det står ”Ingen annan Gud har sår”. Den tavlan köpte jag när jag var distriktspräst i Guldheden. Där mötte jag mycket av det som är sårbart och skört. Där mötte jag också min egen sårbarhet i att jobba som präst och inte alltid räcka till. Och när jag fick frågan om vad jag skulle ha för valspråk så landade jag i Kristi kropp – Den uppståndne Kristus som har sår – och vi en som brusten kyrka, men som ändå håller ihop. **Men ”Ingen annan Gud har sår” var lite för långt**

BISKOP SUSANNE Vår Gud bär sår

TEXT & FOTO: KAROLINA BRAUN

så det blev istället ”Vår Gud bär sår”. Det tycker jag också är bättre och mer mångbottnat. Det är en Gud som bär egna sår – där finns försoningen, korset och uppståndelsen. Men det är också tron på den medmänskliga Guden som bär dina och mina sår.

Som biskop axlar man ju mycket av tradition. Kan du berätta om vapenskölden till exempel?

– Jag var verkligen inte så väldigt pigg på att göra en vapensköld, det ligger så mycket av makt och ovanifrånperspektiv som i det. Men jag ville inte ge mig in i den striden utan göra det bästa av det. En vapensköld har fyra fält, två av dem är mina och två är stiftets. Och jag tänkte att i mina fält ska det vara något som lever och det ska inte symbolisera makt, så då blev det vetekornet.

Som biskop kommer du ju ändå att ha mycket makt och synas i det offentliga rummet. Hur kommer du att förhålla dig till det?

– Jag har sagt att jag kommer finnas på facebook så länge det går. Det vore tråkigt att inte vara på sociala medier,

men jag måste överleva mitt jobb också. När man vill påverka politiker så kan man skriva en arg debattartikel – men en annan väg är ju att faktiskt ringa upp kommunalrådet. Så jag tror nog mer på att bygga relationer än att driva en debatt.

Vilken blir din största utmaning?

– Det är en jätteutmaning att hålla samman vårt stora stift, geografiskt från norr till söder, socioekonomiskt med allt från utflytningsbygd på landet till Bergsjön och den teologiska spännvidden som

finns. **Vi behöver gå åt samma håll även om vi inte alltid tycker likadant. Då kan vi påminnas om vapenskölden med korset i mitten: det finns ett givet centrum där vi också kan mötas.**

Sist, vad gör du när du inte jobbar?

– Jag är en träningstok. Jag har en gedigen idrottsbakgrund och har spelat mycket pingis. Snart ska jag åka till Halmstad på lag-VM i pingis. Jag sjunger också i kör och det tänker jag fortsätta med. ●

Per Garelius är en nybliven pensionär som vill ägna pensionstiden till att hjälpa andra, men också till att komma närmare Gud.

Det är en kylslagen vintermorgon i februari. Per Garelius gör sin onsdagsrunda och hämtar bröd från matvaruaffärerna i Kungälv och Ytterby. Butikerna skänker bröd, mejerivaror, frukt, grönsaker och annat med kort datum som ska bli goda måltider på Kontakten. I källaren på torggatan 5 har Kontakten sina lokaler. Här kan den som behöver köpa lunch för en billig peng och på köpet hitta en gemenskap. Per tömmer bilen på kassarna och stuvar in maten i kyl och frys. Sedan hjälper han till med det som behövs på Kontakten. Per är där varje onsdag och fredag kl 8-14.

– På Kontakten kan jag söka upp människor som behöver min hjälp och jag känner mig behövd. Det är ett sätt för mig att vara kristen i vardagen, menar Per.

Som yrkesverksam var Per civilingenjör. Han har bl.a. ansvarat för olika områden inom försäljning och marknadsföring mot kemisk industri och nu senast med kundrelationer för ett större energibolag. Ett ganska hektiskt liv med många bollar i luften, men som Per ändå trivs med.

– Jag fyller 66 i år och tänkte jobba tills jag är 67. Men så kände jag mig sugen på livet utanför jobbet. Det var också en bra tidpunkt att låta andra ta över på företaget.

Per jobbade sin sista arbetsdag en fredag i höstas. Och på måndagen gick han till Kontakten i Kungälv och frågade om han kunde hjälpa till ideellt.

– Jag tycker inte om att sitta still, även om jag skulle behöva bli bättre på det, säger Per. Och jag är intresserad av frågor som rör omsorg och barmhärtighet och tycker om att hjälpa människor.

Per talar snabbt och engagerat när vi träffas. Det märks att han har en ganska tydlig plan och många tankar på hur han vill ägna sin tid som pensionär. Förutom på Kontakten hjälper han också till i Equemeniakyrkan på en träffpunkt för nyanlända, samt i Alphakur-

TEXT & FOTO: KAROLINA BRAUN

sen – en introduktionskurs i kristen tro som i vår ges på lätt svenska i Kastalakyrkan.

Att många pensionärer idag har ganska fulltecknade agendor vittnar även Per om. Inför att vi ses ber han mig skicka mötestiden per sms. Än så länge finns inga barnbarn att ägna sig åt för Per, men att fortsätta engagera sig och lära sig nya saker är viktigt.

– När man blir pensionär kan man stanna upp och fundera: ”Vad hade jag mer för intressen och sidor som jag har möjlighet att använda nu, det som jobbet slukade?” Förändring är en möjlighet att utvecklas. Det handlar om att ta vara på livet och att ställa upp med den man är. Så länge jag är frisk kan jag göra det. Att jag har trygg ekonomi är en välsignelse, men också en skyldighet tänker jag.

Vi talar en stund om just ordet förändring, som pensionen faktiskt innebär. Ordet är i sig varken negativt eller positivt laddat, men det finns förstås svåra förändringar.

– När man drabbas av kris är första steget förstås att vara i krisen. Men sen gäller det att inte gå in i en negativ spi-

ral utan tänka ”Vad kan jag göra för att det ska bli bra – eller orka stå ut med det?”, menar Per och tar som exempel reaktionerna efter ett terrordåd.

– En väg är att måla upp skräck och en fiendebild. En annan är den som öppnar upp för gemenskap; när vi går samman i kärlek, vilket vi också såg efter terrordådet i Stockholm.

Att Gud finns har Per alltid känt, men sin kristna tro hittade han först när han var 40 år. Under åren har han rört sig mellan olika samfund. Idag ser han Kungälv-Ytterby församling som sitt andliga hem, även om han gärna hjälper till där det behövs. Men samtidigt som det är viktigt för Per att göra något konkret för andra vill han också lägga sin nyvunna tid på att lyssna inåt och fördjupa sin tro. När vi träffas ska han åka på en pilgrimsresa till Assisi – platsen där den helige Franciskus levde och verkade. Att hitta en bibelstudiegrupp finns också på önskelistan.

– Man kan engagera sig och göra en massa bra verksamhet, men det är viktigt att alltid känna efter så att Gud också är med, oavsett var man är. Det är en resa så länge man lever, menar Per. ●

Inte längre ensam

Elias och Juma är två av de ensamkommande ungdomarna som kommit från Afghanistan till Sverige och Kungälv. Genom den kristna tron har de funnit en gemenskap. – Min tro betyder att jag inte är ensam: Gud finns i mitt liv, säger Elias.

TEXT & FOTO: KAROLINA BRAUN

Kastalakyrkans bönerum är det avskalat, tyst och lugnt. Här träffar jag Elias och Juma, två killar från Afghanistan, vid kyrkkaffet efter söndagens högmässa. Hit kom Elias en dag för snart tre år sedan. Först till kyrkans ungdomsgrupp Kefas – så småningom också till högmässan.

– Jag hade hört en del konstiga grejer om kyrkan och jag tyckte det var jobbigt med religion över huvud taget från mitt hemland. Men jag ville lära mig mer om kulturen och traditionen här i Sverige. Familjen som jag bodde hos gick till kyrkan och så småningom ville jag också följa med, berättar Elias.

Från början satt han tyst och blyg i

ett hörn, gärna just i bönerummet. Han förstod inte så mycket vad de andra ungdomarna sa, men alla var snälla och det var en lugn atmosfär. I början fanns inga andra afghanska ungdomar med på fredagskvällarna. Men plötsligt dök Juma upp, vilket Elias tyckte var jättekonstigt.

Juma kom till Sverige i juni 2015 när han var drygt 14 år. Hans familj hade tidigare varit bönder på landsbygden i Gazniregionen. De hade god kontakt med en kusin som flyttat till Storbritannien och som där konverterat till kristendom. Jumas familj tog intryck av vad kusinen berättade och de bestämde sig för att också bli kristna.

– Men det går inte att vara kristen i Afghanistan, det var hemligt och vi berättade inte för någon, säger Juma.

– Blir du stoppad av talibaner frågar de om du kan Koranen. Kan du inte det blir du skjuten, inflikar Elias.

Efter valet 2014 blev säkerheten i landet sämre. När Jumas pappa dog bestämde sig mamman att fly till mor-

brodern i Iran. Men i Iran kan man inte söka asyl utan får leva som papperslös. Jumas yngre bror fick bo med mamman, men Juma skickades med smugglare till Europa. En farlig resa tog sin början. Han reste med gummibåt från Turkiet till Grekland. Därefter landvägen – många gånger under tåg och lastbilar.

– Smugglarna gör en anordning under så att man kan hålla sig fast där under. Men det kändes i hela kroppen när jag kom av! minns Juma.

Elias familj bodde också på landet och var bönder i samma region som Juma. Både han och Juma är hazarer – en folkgrupp som ofta diskrimineras i hemlandet. I byn var man avskuren. Den dåliga säkerheten hade gjort att de inte kunde resa någonstans, berättar Elias. Han frågade sin mormor om ett lån. De pratade med smugglare som ordnade papper och plötsligt var Elias på väg genom Europa. De falska identitetshandlingarna gjorde Elias resa inte lika strapatsrik som Jumas. Men berättelserna om vad

andra råkat ut för gjorde honom ständigt rädd. Ungdomar som gömtes i frysrum i lastbilar och som där frusit ihjäl. Tjejer som blivit lurade och våldtagna – och försvunnit.

– När jag kom till Sverige fick jag bo på ett boende i Svenljunga. Jag var jätteglad i början. Där var lugn och ro, ute i skogen. Men sen kom tankarna på vad jag varit med om och jag började må jättedåligt, berättar Elias.

Han blev körd till sjukhuset i Borås där han lades in. Socialtjänsten hittade så småningom en familj i Kungälv han kunde få bo hos.

– Jag sa från början att jag inte ville till någon religiös familj. Men jag fick snabbt en sådan bra och djup relation med mina svenska syskon – jag kallar dem så – på en gång, säger Elias.

Juma blev placerad hemma hos en kvinna i Ljungskile där han bodde ett år tillsammans med en annan kille från Afghanistan. En bra familj där han trivdes.

– Jag hittade en kyrka i Ljungskile och gick dit själv. Det var en gammal kyrka. Prästen stod längst fram och jag satt på sista raden. Jag förstod inte vad prästen sa, men det var intressant, berättar Juma.

Prästen fick upp ögonen för Juma och Juma blev både döpt och konfirmerad där – något som inte varit möjligt i Afghanistan. Och när Juma blev omplacerad till en familj i Kungälv hjälpte prästen och hans gode man att hitta till Kastalakyrkan. Nu kommer han ofta hit – när han inte tränar karate på Kungälvs Kyokushin.

– Tron betyder mycket för mig. Det betyder att jag inte är ensam och att jag har någon att prata med, säger Juma.

Juma har valt te och macka till kyrkkaffet – men har inte lärt sig att tycka om sötsaker. Idag bor han på ett boende med andra ungdomar. Där lagar de ofta afghansk mat och Juma, som hunnit vänja sig vid den svenska maten, tyckte först att det var jättestarkt.

Han visar mig sin anteckningsbok. Den har han med sig och antecknar tankar i ibland. Han skriver bland an-

nat: "Att komma till ett nytt land innebär att börja om, att bli barn på nytt – ett barn som inte kan prata, läsa eller skriva och som inte förstår sociala och kulturella koder. Om jag förhandlar med en annan person och jag inte pratar perfekt svenska, så hamnar jag i underläge. Vi byter mat, kläder, vänner och skolsystem. Ibland blir man osams med människor vi inte brukar bli osams med. Vi blir känsligare och gråter kanske oftare eller blir oftare arga".

Elias är också kristen idag och har också blivit döpt i Kastalakyrkan.

– Jag var muslim förut, men mer på papper. Men jag brukade be och sökte efter Gud. Men när jag bad på arabiska fick jag inte någon kontakt med Gud. Nu ber jag på mitt eget språk farsi eller på svenska. Min tro betyder att jag inte är ensam: Gud finns i mitt liv, menar Elias.

Juma har fått uppehållstillstånd och hans uppgivna ålder är godkänd. För Elias, som säger att han var drygt 17 år när han kom till Sverige, har Migrationsverket dock skrivit upp hans ålder med ett år och han har fått avslag två gånger.

– Men ambassaden skriver också fel. De vill inte godkänna att jag är afghansk, vilket jag inte kan förstå. Det känns som om jag som hazar blir fortsatt diskriminerad även här i Sverige.

Migrationsverket har låtit honom göra ett test som ska avgöra om han är kristen. Elias tycker själv att han svarade jättebra, men det var två frågor han föll på.

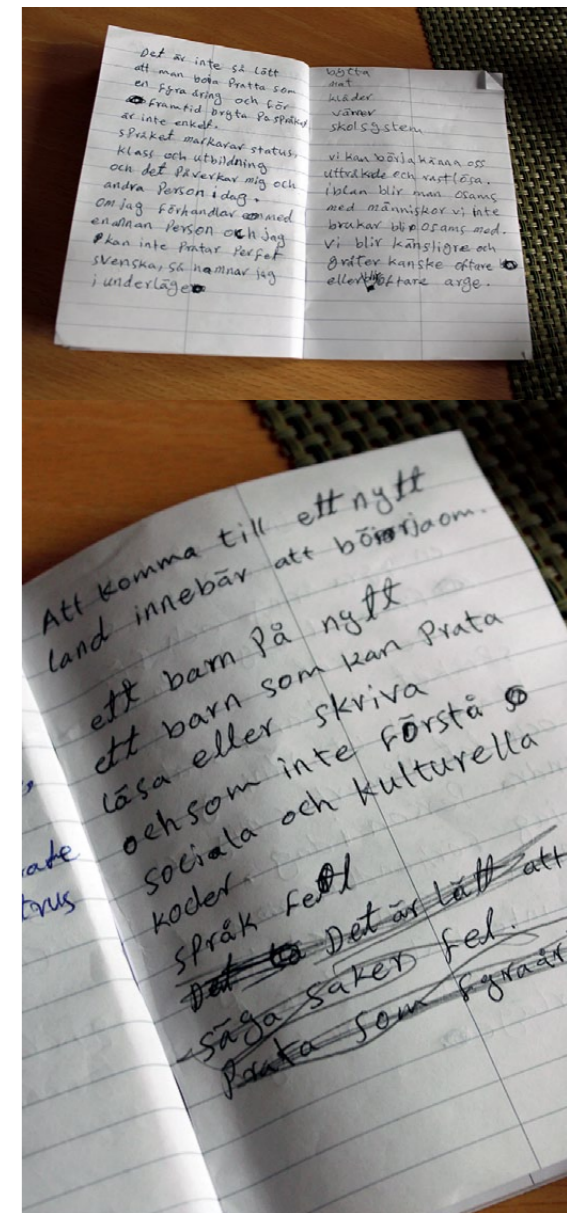
– Dels var det frågan om varför jag valde just Svenska kyrkan och dels tyckte de inte att jag kunde relatera till trenigheten. Men det är svåra frågor som jag inte tror alla skulle kunna svara på!

Elias har överklagat och tror att det kan ta upp till 6 månader innan han får svar. Under tiden som han väntar kan han inte gå i skolan. Istället jobbar han på ett företag i Göteborg. Han skulle vilja söka arbetstillstånd, men eftersom hans identitet inte är styrkt går det heller inte att gå den vägen för att få stanna. Elias familj bor kvar i Afghanistan.

Han har inte vågat berätta för dem att han blivit kristen, även om han tror att de skulle acceptera det.

– Det är jobbigt att leva i rädsla – det är inget liv. Kyrkan har blivit min community. Jag har sådan bra relation med församlingen. Det skulle vara jobbigt att flytta från Kungälv, säger han. ●

Fotnot: Elias heter egentligen något annat.

Barn på nytt. I Jumas anteckningsbok skriver han ner tankar. Att komma till ett nytt land liknar han vid att bli barn på nytt – ett barn som inte kan prata eller förstå.

Att förlora ett barn är det värsta man kan tänka sig som förälder. Att få berätta om Alfred för andra har varit viktigt och helande för Henny. Hon liknar livet vid ett vattenglas. – Idag ligger sorgen inte överst i vattenglasets längre, säger hon.

TEXT & FOTO: KAROLINA BRAUN

Sorgen i ett vattenglas

ett hus i Harestad bor Henny Johansson med sin man Markus och barnen Hilda 7,5 år, Vera 4 år och Gustav 2 år. Jag träffar Henny i Ytterby församlingshem dit hon brukar gå till öppna förskolan med de yngsta barnen. Det är en snöig dag i mars och en särskild dag för familjen. För precis fyra år sedan begravdes deras son Alfred.

– Under den här tiden på året märker jag att sinnestämningen går ner. Årstiden påminner om hans sista tid i livet, berättar Henny.

Familjen var i Småland på semester i juni 2013 när de märkte att något var fel. Alfred hade behandlats för två öroninflammationer tätt inpå varandra, men fått feber igen. På sjukvårdsrådgivningen fokuserade man bara på att få ner febern.

– Men han kunde inte stödja på benen och jag märkte att han fått knäppnålsstora prickar på öronen och ovanpå foten, berättar Henny.

Familjen bodde då i lägenhet i Mölndal och när de var hemma igen blev de snabbt remitterade till Östra. Föräldrarna fick veta att de små prickarna var blödningar i huden.

– Jag minns att jag ganska snabbt frågade ”Är det cancer?”, men de sa att det också kunde bero på andra orsaker. De behöll honom och tog blodprov och röntgade lungorna. På kvällen fick vi beskedet att det var leukemi.

Alfred skulle fira sin 1-årsdag om sex dagar. Och Henny var gravid.

– Min första reaktion var ”Jag har ju en bebis i magen!” Det var en sådan kontrast mellan liv och död. Jag var i vecka 12 och vi hade precis hunnit berätta det för andra.

Alfred blev inlagd direkt. Han fick dropp för att avlasta njurarna och en behandling med cytostatika skulle komma att påbörjas.

– Först var vi så klart chockade och tänkte att cancer är lika med döden. Men vi tog in det ganska snabbt och försökte sätta oss in i alla mediciner för att ha kontroll på vad som hände.

På sjukhuset var de duktiga på att förklara på ett pedagogiskt sätt, tycker Henny. De fick hem papper att läsa in sig på. Sjukhusen hade också bra mate-

rial anpassat till barn. Storasyster Hilda fick låna hem böcker, liksom dockor med sprutor och slangar att leka med.

Under cirka ett halvår skulle Alfred genomgå sju behandlingsblock med cytostatika i blodet och i ryggmärgen. Han fick också kortison som kunde göra honom rastlös och arg.

– Alfred var väldigt ledsen i början. Jag tänkte att han blivit personlighetsförändrad och att jag aldrig skulle se honom glad igen. Men en månad senare log han igen – och det betydde jättemycket, minns Henny.

Det var Markus som vistades mest med Alfred på sjukhuset medan Henny var hemma mer med Hilda. Graviditeten hann hon inte tänka så mycket på.

– Samtidigt var det också hoppet i mörkret och en tröst för oss alla, att vi hade ett nytt liv att se fram emot.

”Samtidigt var det också hoppet i mörkret och en tröst för oss alla, att vi hade ett nytt liv att se fram emot”

När de sju behandlingsblocken var över hade Alfred goda prognoser. Familjen blev väldigt hoppfull. De skulle få fira jul tillsammans hemma och få några dagars paus innan Alfred skulle börja med cytostatika i tablettform som han enligt plan skulle ta i två års tid. Strax efter nyår, den 4 januari kom så Vera, två veckor för tidigt.

– Jag hade gått över med de andra så det var oväntat. Men jag återhämtade mig snabbt och anningen gick också jättebra den här gången. Det var som att det var en tanke med det.

När Henny och Vera varit hemma två veckor blev Alfred förkyld.

– Vi trodde först att det var en vanlig förkylning, men han blev sämre och sämre. På sjukhuset visade det sig att han blivit angripen av flera olika virus. När viruset angrep levern blev han väldigt dålig och fick börja med syrgas.

Markus fick vara på sjukhuset, medan Henny avråddes från att komma för att inte smitta Vera.

– Det var fruktansvärt att inte kunna vara med på nära håll – då växer oron. Till slut tappar man verklighetsförankringen när man får gissa sig till hur det är per telefon, berättar Henny.

Men när läkarna märkte att det var riktigt allvarligt fick hon komma i alla fall.

En fredag på Alla hjärtans dag besökte Henny honom på sjukhuset.

– Jag såg ett lidande i hans ögon som jag inte sett förut och jag tänkte ”hur mycket lidande är det värt?” Sen hade jag en jättejobbig natt. Mitt i natten ringde de och sa att jag måste komma till sjukhuset.

Familjen var aktiva i en församling – och den söndagen kom präster från kyrkan och bad för Alfred på IVA. Och i många kyrkor runtom i landet satt vänner till familjen och bad. Men när flera organ sviktade sa läkarna att de inte kunde göra något mer.

– Då slutade jag be om ett under. Jag ville hinna förbereda mig och ta avsked. För mig var det viktigt att han skulle få dö själv. Jag ville inte styra eller vara den som trycker på knappen utan att Gud skulle få hämta honom. Men när läkaren sa att ”det är jag som håller liv i honom med mina maskiner, han skulle inte leva om det inte var för respiratorn”, bestämde vi oss för att stänga av. Jag ammade Vera så hon skulle vara mätt och kunde vara hos en sjuksköterska. Sen fick vi honom i vår famn... Och så stängde vi av.

Rösten bryts när hon tänker på ögonblicket och både hon och jag sitter med tårar i ögonen. Henny har alltid haft lätt för att berätta om Alfred och om sorgen – samtidigt har hon gråtit mest när hon varit ensam, berättar hon.

Efter Alfreds död fick familjen ett stort stöd av föräldrar, syskon och vänner, berättar Henny.

– Innergården vid lägenheten i Mölndal där vi bodde var som ett terapirum. Flera mammor var föräldralediga och det var bara att titta ut så hade jag en vän att prata med. Den tiden var väldigt helande.

Ibland blev de hembjudna på middag så att de inte skulle behöva laga mat. ▶

Barnen i flyktinglägret Pamir i Sydsudan har övergett allt det har, vandrat i nätter och dagar för att ta sig till en säker plats. Vissa har sett sina föräldrar dödas eller bli våldtagna. Men på förskolan som Svenska kyrkan är med och driver kan de glömma problemen en liten stund.

Här kan barnen slappna av

TEXT: ANNA JONASSON
FOTO: MAGNUS ARONSSON

► Och Vera var en glädje i sorgen.

– När vi hade dopet för henne på Sjukhuskyrkan tänkte jag att ”hon är vår sol i dödsskuggans dal”. Och det har hon verkligen fortsatt att vara. Jag åt för att jag skulle kunna amma. Hon hjälpte oss oss alla tre.

Föräldrarna fick stöttning och samtal med läkarna efteråt på sjukhuset. De fick också träffa en psykolog. Under fyra års tid var de med i en ”Vi-sommist-barn-grupp” i Barncancerföreningens regi. Att prata med andra i samma situation var väldigt givande tycker Henny.

Henny och Markus hade drömt om ett hus, men för Henny var det viktigt att bo kvar i lägenheten ett år efteråt. Alfreds säng stod kvar ett halvår, men när Vera började krypa där Alfred hade krypt började minnena till lägenheten att blekna. Ett och ett halvt år efter Alfreds död köpte de huset i Harestad och så blev Henny gravid med Gustav.

– Livet fortsätter. Vardagen är händelserik som den är och det är positivt. Men jag kan ändå tänka ibland ”Hinner jag stanna upp?”. Jag vill sörja honom på rätt sätt, samtidigt som jag tänker att sorgen kan få leva sitt eget liv. Jag behöver inte gräva efter den eller ha kontroll

över den, utan den kommer när den kommer. Jag tänker på Alfred varje dag, men det är inte alltid jag blir ledsen, berättar Henny.

Hon liknar livet vid ett vattenglas.

– **Först låg sorgen överst i glaset och rann över hela tiden, jag kunde inte styra den. Idag ligger sorgen inte överst längre – glaset är fullt av husrenovering och de andra barnen och så. Men jag behöver ta stunder och plocka fram sorgen igen, vara där en stund och så blir det lättare igen.**

Henny tycker att hon har svårare att närma sig nya sammanhang idag. Hon vill gärna vara öppen med att hon inte har tre barn, utan faktiskt fyra, men förstår att människor kan bli chockade. Samtidigt kan det också öppna upp för samtal.

– **Vår sorg är ju väldigt tydlig och konkret. Men alla bär på någon sorg, något svårt, även om det inte alltid syns utåt. Det kan vara barnlöshet, missfall eller något annat. Ibland kan folk säga ”men det är ju inte lika jobbigt som det som ni har varit med om”. Och det kanske det inte är – men jag tycker det är dumt att gradera på det sättet.**

Hennys kristna tro har varit med under hela resan.

– Men det var förstås lättare under sjukdomsperioden. Då hade vi hoppet om att han skulle bli frisk. Det har varit flera brottningskamper med tron efteråt och jag tror jag kommer få kämpa med det ett bra tag till. Men samtidigt är jag viss om att Alfred är hos Jesus och att hans lidande är slut.

På Alfreds begravning var det viktigt för Henny att själv göra blomdekorationen. Familjen bar också ut kistan själva.

– En kompis till Hilda viskade till sin pappa: ”Nu bär de ut skatten!” Och så var det ju verkligen, avslutar Henny. ●

Sorgegrupp

Kungälv-Ytterby församling erbjuder regelbundet sorgegrupper för dig som förlorat en anhörig. Just nu finns en grupp för barn som förlorat ett syskon eller förälder och en grupp för föräldrar som förlorat barn. **Den 10 april startar en sorgegrupp för dig som förlorat en livskamrat.** Vill du vara med, anmäl dig senast 3 april till kungalv.forsamling@svenskakyrkan.se

Läs gärna mer om sorgegrupper på svenskakyrkan.se/kungalv/sorg

Dammet yr när barnen springer runt på gården. De flesta är barfota och kläderna är slitna eller trasiga. De är närmare 140 barn och endast tre barnskötare. Barnen visar upp en imponerande föreställning med rockringar. Till kompisarnas klappande och sång rockar de först med midjan, sedan armen och sist halsen. Barnskötaren Kafi Mousa Ibris, 25 leder entusiastiskt barnen i föreställningen. Han fick jobbet som barnskötare på det s.k. ”Child Friendly Space” i flyktinglägret Pamir i Sydsudan för ett halvår sedan.

– **Här kan barnen slappna av och lära sig sånger som de tar med sig hem. Många har det jobbigt hemma. Vissa blir slagna, andra har sett sina föräldrar skjutas eller bli våldtagna. Vi vill ge dem något annat att tänka på, säger han.**

Kafi märker snabbt vilka barn som mår dåligt.

– De kan inte koncentrera sig eller knyta an till de andra barnen. Istället isolerar de sig, gråter och kan inte förklara varför de mår dåligt.

Han brukar ta undan de barnen och försöka prata med dem. Vissa uttrycker sig bättre om de får rita eller använda modeller. Då kommer deras upplevelser fram i form av till exempel bepansrade jeepar eller vapen.

På förskolan får barnen leka under trygga förhållanden. Bara det faktum att föräldrarna vet att någon annan ser dem kan vara ett skydd. Kafi är själv flykting ifrån Nubabergen i Sudan. När Sydsudan blev självständigt 2011 blossade strider upp mellan den sudanesiske armén och rebeller. Hans hemby och falten runtomkring förstördes av arméns flygvapen. Kafi, som då var 19 år, flydde tillsammans med sina föräldrar och syskon. Resan gick till fots under torrperioden då det var ont om vatten och otroligt hett. Familjen bar på mat, vatten och några få ägodelar, men det mesta lämnades kvar i byn.

– Vi hade med oss vårt husdjur, en apa, som dog längs vägen. På nätterna sov vi utomhus under träd. När armén attackerade gömde vi oss i jordhålor.

I Pamir känner sig Kafi trygg. Idag är han gift och har en son på ett och ett halvt år. Han är oerhört tacksam över jobbet som barnskötare. Lönen på 150 dollar (strax över 1200 kronor) i månaden försörjer Kafis egna lilla familj, hans föräldrar och sju syskon. Det blir ett välkommet tillskott till matransonerna, som alla flyktingarna i lägret får en gång i månaden.

– Om pengarna räcker köper jag klä-

der och skor. I vår kultur är det naturligt att dela med sig och hjälpas åt.

Men jobbet betyder mycket mer än pengarna för Kafi. Det märks på honom att han är motiverad. Han pratar hela tiden om hur han skulle vilja förbättra livet för honom själv och barnen på förskolan. Hans allra högsta önskan är att studera vidare på universitetet.

– **När min pappa drabbades av en stroke blev vänstra sidan av hans ansikte förlamat. Vi letade efter en doktor men hittade ingen. Då bestämde jag mig för att jag ville bli läkare. Jag ber och hoppas av hela mitt hjärta att jag ska få studera vidare.** ●

Från flykting till barnskötare. Att betyda något för barnen har gett Kafi en möjlighet att resa sig starkare. ►

Öppen påskvandring

Inför påsk bjuds alla sjuor i kommunen in till påskvandring i Kastalakyrkan. Här får de vandra med förbundna ögon och istället uppleva påskens budskap genom hörsel, lukt, känsel och smak. De olika personerna som var med i händelserna kring Jesus korsfästelse berättar på olika stationer. Tisdag 27 mars inbjuder vi till en öppen påskvandring, anpassat för dig som är 15 år och äldre. Du är välkommen kl 17.30 eller 18.30 i Kastalakyrkan. Använd ingång D på nedre plan.

Messy church

Messy Church står för gemenskap, lek, pyssel, sång, gudstjänst, mat och aktiviteter för alla åldrar. Du är välkommen till Kyrkstugan och Kungälvskyrka en onsdag i månaden kl 17-19. Kommande tillfälle är 4 april då vi fokuserar på påsken. Vi börjar med fruktstund i Kyrkstugan där vi också avslutar med att äta ett litet påskbord tillsammans. Det är gratis och ingen anmälan behövs. Ta med din mormor, vän, kusin, syster, pappa eller barnbarn och kom!

Rytmik för de minsta!

Ett litet barn behöver lära sig så många saker. Att krypa, att stå, att så småningom gå. I babyrytmiken utvecklas barnets motorik på ett roligt och stimulerande sätt med musiken som redskap. Att uppleva musik, rytm och rörelse ger barnet positiva sinnesupplevelser och närhet mellan barnet och föräldern.

Barn upp till 1,5 år är välkomna i vuxens sällskap till Kastalakyrkan varje torsdag kl 13.30-15. Eftersom de små är i centrum vill vi inte att eventuella storsasyskon följer med. Ingen anmälan behövs och det kostar ingenting utom en slant för fikat. Välkommen!

Sjung i Må Bra-kören

Må-bra-kören är för dig som längtar efter att få sjunga utan krav på förkunskaper eller prestation. Oavsett om du sjungit lite, mycket eller inte alls är du varmt välkommen att sjunga med. Kören övar på onsdagar jämna veckor kl 17.30 i Kungälvskyrkans församlingshem. För mer information, kontakta körledare Helena Viklund, tel. 0303-377012 eller helena.viklund@svenskakyrkan.se

Musikklubben

Musikklubben är en nystartad efterskolan-grupp i Kungälvskyrkans församlingshem. Varje tisdag kl 16-17 har barn födda 2009-2011 möjlighet att vara med på en stund av sång, musiklek och skapande verksamhet. Barn som går på Fontinskolan kan hämtas av personalen. Vill du veta mer, hör av dig till kantor Tintin Sjönnemo, tel. 0303-377018 eller tintin.sjonnemo@svenskakyrkan.se

Barn behövs i gudstjänsten

FOTO: ALEX&MARTIN/IKON

Att barn är lika välkomna till gudstjänsten som vuxna torde väl vara känt vid det här laget. Idag är det dock inte lika vanligt med familjegudstjänster i kyrkan som tidigare. Istället är målet att skapa en gemensam gudstjänst, relevant för alla, vilket kan vara en utmaning. I Kastalakyrkan har man därför infört en inledning på enklare språk, med bland annat barnpredikan.

– Här brukar det vara någon som klär ut sig till en biblisk person, eller så har ungdomarna från ungdomsgruppen, eller några av de äldre barnen, förberett ett drama eller producerat en film. Jag tycker det är viktigt att de äldre barnen och ungdomarna känner sig delaktiga och här finns ju en möjlighet till det, berättar Jonas Edsberger, som arbetar som pedagog i Kastalakyrkan.

Efter barnpredikan får de vuxna fortsätta ha gudstjänst på de vuxnas nivå, medan barnen träffas i olika grupper på nedervåningen.

– Grupperna leds framför allt av ideella. De minsta barnen, 1-3 år, har en sångstund. Sedan finns det en grupp för barn 4-8 år, samt 9-13 år. Båda dessa grupper har ett varierat upplägg med lekar, pyssel, tävlingar, samtal, filmproduktion, bakning med mera, fortsätter Jonas.

I församlingens alla kyrkor erbjuds barnen att vara med på en egen samling i gudstjänsten, även om upplägget skiljer sig åt mellan de olika kyrkorna. Och det går lika bra att komma till barnsamlingen en enstaka gång – som varje söndag. ●

The Crucifixion

På långfredag kl 19 har du möjlighet att lyssna till John Stainers verk "The Crucifixion" i Ytterby kyrka. Verket beskriver Jesus korsfästelse och framförs ofta just på långfredag.

– Det är vacker musik som beskriver passionshistorien på ett bra sätt. Det är också skrivet för att framföras av kör i kyrkan. Rent personligt så uppskattar jag den engelska musiken. Verket innehåller några hymner som påminner om christmas carols, berättar Torvald Petersson, organist och körledare.

Medverkar gör Ytterby kyrkokör, Martin Törnqvist, tenor, Dag Bergqvist, bas och Lena Brattgård, orgel. Verket kommer att framföras på engelska, men svensk översättning finns i programbladen så att man lättare kan följa med i handlingen.

– Förhoppningsvis tar många tillfället i akt att höra denna innerliga och gripande skildring av passionshistorien, menar Torvald. ●

Emmausvandring

På Annandag påsk den 2 april är du välkommen med på Emmausvandring. Det blir en kort pilgrimsvandring runt Bohus fästning med start kl 9.30 vid Kungälvskyrka. Efter vandringen serveras varm choklad i Kyrkstugan bredvid kyrkan innan vi ansluter till mässan kl. 11. Efter mässan blir det kyrkkorv!

Ord på väg(g)en

Det handlar om bonader och tänkespråk genom tiderna i Kungälvskyrkans församlingshem onsdag 18 april kl 10.30. Då gästas vi av Margareta Rosvall som visar ett bildspel över gamla bonader. Dagledigträff med gemenskap runt kaffeborden. Varmt välkommen!

PÅSK

TISDAG 27 MARS

Kungälvskyrka: Passionsandakt kl 19, Magnus Haglund.

ONSDAG 28 MARS

Kungälvskyrka: Passionsandakt kl 19, Evelina Johansson.

SKÄRTORSDAG 29 MARS

Kungälvskyrka: Skärtorsdagsmessa kl 19, Evelina Johansson.

Ytterby kyrka: Skärtorsdagsmessa kl 19, Gabriel Bengtsson.

Kastalakyrkan: Skärtorsdagsmessa kl 19, Magnus Haglund.

Munkegärdekyrkan: Skärtorsdagsmessa kl 19, Filip Lindstrand.

LÅNGFREDAG 30 MARS

Kungälvskyrka: Långfredagsgudstjänst kl 11, Evelina Johansson, Kammarkören. Aftonsång kl 18, Mikael Isacson.

Ytterby kyrka: Långfredagsgudstjänst kl 10, Per-Olof Holm. Musik "The Crucifixion" kl 19 (läs mer intill) Andakt: Mikael Isacson.

Kastalakyrkan: Långfredagsgudstjänst kl 10, Filip Lindstrand, Kastalakören.

Munkegärdekyrkan: Gudstjänst med korsandakt kl 15, Filip Lindstrand.

PÅSKAFTON 31 MARS

Kastalakyrkan: Påsknattsmessa kl 23.30, Mikael Isacson.

PÅSKDAGEN 1 APRIL

Kungälvskyrka: Påskhögmässa kl 11, Evelina Johansson, Kammarkören.

Ytterby kyrka: Påskhögmässa kl 10, Per-Olof Holm, Gabriel Bengtsson, Ytterby kyrkokör.

Kastalakyrkan: Påskhögmässa kl 10, Magnus Haglund, Kastalakören.

Munkegärdekyrkan: Påskhögmässa kl 11, Filip Lindstrand. Påsklunch.

ANNANDAG PÅSK 2 APRIL

Kungälvskyrka: Högmässa kl 11 med inledande Emmausvandring (läs mer intill), Mikael Isacson.

Ytterby kyrka: Gudstjänst kl 10, Gabriel Bengtsson.

Magnus Haglund är sedan 15 februari ny präst i sin gamla ungdomskyrka; Kastalakyrkan. Men redan efter nyår tjuvstartade han med konfirmandgruppen – något som Magnus särskilt brinner för.

TEXT & FOTO:
KAROLINA BRAUN

Magnus är tillbaka i Kungälv

Du är tillbaka i Kungälv som ny präst i Kastalakyrkan – hur känns det?

– Väldigt roligt. Både att träffa alla som jag känner sen förut och alla nya människor.

För hur ser din koppling till Kungälv ut?

– Jag är uppvuxen i Kärna. Efter konfirmationstiden hittade jag ungdomsgruppen i Kastalakyrkan – där var jag med länge och det känns som hemma för mig. Jag träffade också min fru när hon sommarjobbade som guide i kyrkan. Och när jag började min prästutbildning i Göteborg bodde vi kvar i Kungälv. Efter att jag prästvigdes var jag först i Romelanda, sen Torsby och Stenungsund och nu senast 13 år i Uddevalla där vi också bor. Men föräldrar och svärföräldrar bor kvar i Kärna och Kungälv så Kungälv har alltid varit en plats att återkomma till.

Vad var det som gjorde att du ville till Kastalakyrkan?

– Kastalakyrkan är en inspirerande kyrka att verka i. Här finns många engagerade och det är en sådan spridning i åldrar, många barnfamiljer. Man formas av sin bakgrund och eftersom Kastala ligger mig varmt om hjärtat har jag längtat efter att få vara präst här.

Du har nyss börjat – vad ser du mest fram emot?

– Att lära känna alla nya människor. Det finns så många engagerade, olika

grupper, det är viktigt för mig att hinna träffa dem. Jag har redan tjuvstartat som präst i konfirmandgruppen sedan årsskiftet och det är väldigt roligt.

Jag har förstått att just ungdomar och konfirmander är viktiga för dig?

– Ja, jag har haft konfirmander varje sommar, både på Åh stiftsgård och på segelbåten Elida. Det här gör jag på ledig tid. När vi seglar med Elida tre veckor under sommaren får familjen följa med så jag hinner träffa dem. **Jag älskar att undervisa och konfirmander är en härlig ålder tycker jag. Eftersom jag följer dem under ett helt år ger det mig också möjlighet att lära känna dem – jämfört med mötet kring exempelvis ett dop som endast sker vid ett tillfälle.**

Vad är det mer i prästrollen som du brinner för?

– Predikan och bibelundervisning är viktigt och förstås en given del i församlingsverksamheten. Jag har tidigare ordnat församlingsresor till Israel och Jerusalem och det skulle jag gärna också göra här i Kungälv.

Temat i Kyrkbladet är förändring. På vilket sätt blir den här nya tjänsten en förändring för dig – och för Kungälv och Kastalakyrkan?

– En förändring för mig är att gå från en liten församling på landet som Lane Ryr är, till en stadsdelskyrka med många människor. Men familjen och jag bor kvar i Uddevalla så jag kommer

att pendla. När det kommer en ny präst blir det såklart alltid en förändring. För mig handlar det mer om att se vad församlingen här längtar efter än vad jag vill införa. En församling förändras och utvecklas alltid så det handlar om att fortsätta det arbetet.

Hur ser familjelivet och fritiden ut?

– Vi har fem barn som har mycket aktiviteter som såklart fyller vår tid. Vår äldste son är 21, har flyttat hemifrån och ska gifta sig, så där går en hel del tid åt att planera bröllop. Vår dotter som är 18 bor i studentlägenhet i Göteborg och ska just nu ta körkort. Sen har vi tre barn som är 15, 8 och 6 år som bor hemma. Själv försöker jag träna lite, framför allt spinning.

Har du någon dold talang eller specialintresse?

– Jag har bra minne för årtal, platser och namn. Det är bra när man har bibelundervisning till exempel. Men jag kan också stöta på gamla konfirmander ute på Torp och komma ihåg precis vad de heter och vilken grupp de gick i, trots att det gått många år. Nu i Kastala har jag följt med de yngsta barnen på söndagsskolan och då har jag träffat gamla konfirmander som nu har barn i samma ålder som mina!

Sist, vilka tre saker skulle du ta med dig till en öde ö?

– En bibel vill jag ha med och gärna ett tält. En verktygslåda vore också bra att ha tänker jag. ●

Vandra på Sankt Halvardsleden

Pilgrimsrörelsen är en växande rörelse och här i Kungälv är Sankt Halvardsleden från Bohus fästning till Sankt Halvards kyrkoruin i Ytterby en planerad led. Ännu är den inte uppmärkt, men du är välkommen att vandra på två kvällsvandringar i vår. Tänk på att välja kläder efter väder!

Onsdag 25 april firar vi först mässa i Kungälv kyrka kl 18. Därefter vandrar vi längs leden till Kastalakyrkan där det bjuds på avslutande fika.

Den 15 maj är det Sankt Halvards festdag. Vi firar Sankt Halvards afton med en vårlyst kvällsvandring måndag 14 april. Vi startar vid Kastalakyrkan kl 18 och vandrar till Sankt Halvards kyrkoruin, där vi avslutar med att fira mässa och fika tillsammans (ta med eget fika). Från kyrkoruinen är det sedan en kort promenad till närmaste busshållplats. ●

Kyrkogårdsförvaltningen får ny expedition

Just nu pågår en utbyggnad på Skogskyrkogården i personalens utrymme. Tillbyggnaden innefattar större omklädningsrum, nytt kontor och en ny expedition för Kyrkogårdsförvaltningen med en bättre entrédörr. Ingången kommer att ske från parkeringen utanför Bergsalen, där en ny handikappsparkering också anläggs. Arbetet beräknas vara klart under maj månad.

Kyrkogårdens expedition håller öppet måndag-fredag kl 10-11. Här är du välkommen med frågor som rör om gravar, gravskötsel och våra kyrkogårdar. Du kan också ringa på telefon 0303-37 70 50 eller mejla till kungalv.kyrkogard@svenskakyrkan.se. ●

Nytt om fastigheter i församlingen

Munkegårdekyrkan kommer att få ett förändrat och utvidgat kor de närmaste månaderna. Den tidigare sakristian längst fram i kyrkan tas bort för ett mer enhetligt utseende och för att ge mer plats i kyrkan till gudstjänst och verksamhet.

Ytterby kyrka renoveras också utvändigt i vår. Det är tornluckeportalen som behöver renoveras – dessutom har en av tornsidorna återigen fått skador på grund av frostsprängningar. Ställningar för renoveringen kommer att sitta uppe preliminärt under vår och försommar. ●

VÄXEL/EXPEDITION 0303-37 70 00

Kyrkoherde Mikael Isacson 37 70 01
Kyrkogårdsförvaltningen 37 70 51
Sjukhuskyrkan 37 70 46
Kontakten, Torggatan 5 21 13 50

Kungälv kyrka/församlingshem

Präst Evelina Johansson 37 70 11
Organist Helena Viklund 37 70 12
Wik. diakoniasistent
Maria Azzi Örnberg 37 70 13
Familjediakon Christina Carlsson 37 70 14
Vaktmästare Magdalena Moberg 37 70 15
Barnledare Ruth Hassling 37 70 17
Kantor Tintin Sjönnemo 37 70 18
Kontaktenföreståndare
Lennart Åkerlund 37 70 27

Kastalakyrkan

Präst Magnus Haglund 37 70 31
Kantor Kristina Sikström 37 70 32
Diakon Ingela Lönn 37 70 33
Pedagog Jonas Edsberger 37 70 34
Vaktmästare Linus Åsemyr 37 70 35
Familjediakon Christina Carlsson 37 70 14
Barnledare Ruth Hassling 37 70 17

Munkegårdekyrkan

Präst Filip Lindstrand 37 70 41
Pedagog Camilla Björkman 37 70 42
Diakon Pia Thorson 37 70 48
Vaktmästare Linus Åsemyr 37 70 35
Barnledare Catarina Andersson 37 70 00

Ytterby kyrka/församlingshem

Präst Gabriel Bengtsson 37 70 61
Diakon Sven-Börje Andersson 37 70 63
Organist Torvald Petersson 37 70 62
Familjediakon Ulrika Algesund 37 70 64
Vaktmästare Carina Magnusson 37 70 65
Vaktmästare Tobias Eriksson 37 70 66
Pedagog Mattias Wodlén 37 70 67
Präst Per-Olof Holm 37 70 47
Kantor Åsa Gunnervik 37 70 71
Barnledare Catarina Andersson 37 70 00

Kyrkbladet delas ut till alla hushåll i Kungälv och Ytterby fyra gånger om året. Utgivningsplan 2018, årgång 11: mars (nr 1), juni (nr 2), september (nr 3) och december (nr 4).

I redaktionen: Mikael Isacson (ansvarig utgivare, Karolina Braun (redaktör), Sonja Dahlberg och Eva Eliasson.

Saknar du eller någon du känner Kyrkbladet i brevlådan? Är det något du skulle vilja läsa mer om? Hör av dig till redaktören på 0303-37 70 04, eller karolina.braun@svenskakyrkan.se

Fler kontaktpuppgifter på baksidan.

Från ensam nattbön till gudstjänstgemenskap

En natt för 14 år sedan var första gången jag knäppte mina händer och bad. Där och då var min bön inte ett rationellt val. Min tro på Gud kom inte till mig genom att jag ansåg att tron var det bästa svaret på en fråga eller lösningen på ett problem. Mina knäppta händer hade inte föregåtts av en intellektuell process av kunskapsinhämtning, resonering och övervägningar. Nej, där och då handlade mina knäppta händer om att jag behövde någon att prata med.

Och någon som lyssnade.

Min väg till tro är säkerligen inte unik ur något avseende. I ett land med en kristen kulturtradition är idén om bönen ständigt närvarande i utbildning, litteratur, film, symboler och vårt språk. Idén om frälsning och hjälp från en högre makt finns runt omkring oss hela tiden. **Där och då, i en av livets svåra stunder, kanske det trots allt inte var ett gudomligt under att jag började be. Det var den idé om hjälp jag kände till och hade tillgång till givet situationen jag befann mig i. På andra sidan interaktionen fann jag någon som lyssnade.**

Jag tror bestämt att det finns fler som jag. Människor som någon eller några gånger ber till Gud, utan att för den delen delta regelbundet i gudstjänst eller församlingsarbete. Jag föreställer mig att steget från att be i nattens ensamhet till att sätta sig i kyrkbänken en söndag är ganska så stort för många. För mig tog det drygt fem år att ta det steget.

Varför är det så? Vad fick mig att ta steget? Det behöver inte nödvändigtvis handla om den individuella styrkan i ens tro. Inte heller en förutbestämd lärandeprocess där de regelbundna gudstjänstbesöken är ett av flera steg i det kristna identitetsskapandet. Utan, som så ofta när det kommer till oss människor, kan steget mellan den enskilda bönen och gudstjänsten förstås som ett resultat av socialisering – en process och produkt av människor som möts. Det är nog vanligare än vad vi tror att det inte enbart är den isolerade relationen mellan den troende och Gud som tar människan till kyrkan för första gången eller varje söndag, utan att mycket går att härleda till de sociala relationer som föregår och följer av samma besök.

Enklare uttryckt: mitt steg från att be i ensamhet till att delta i en församling gick via de vänner som bjöd in mig i densamma.

För mig var det således inte bara den andliga relationen till Gud som tog mig till kyrkan, utan också mina redan etablerade sociala relationer till människor som redan var aktiva inom kyrkan. Människor som kyrkan och dess troende möter i sitt missionerande eller vardagliga möten kanske inte är i behov av rationella och andliga argument om varför de bör bli kristna och gå till kyrkan. **De kanske inte behöver svar på frågor eller lösningar på problem. Främst kanske de behöver någon att prata med. Någon som först lyssnar och sedan bjuder in. Kanske kan det vara vägen för många ifrån den ensamma nattbönen till gudstjänstens gemenskap.** ●

Robin Andersson Malmros

Robin arbetar som projektledare på Segerstedt-institutet och doktorand på Göteborgs universitet och är även aktiv i Kastalakyrkan.

#kyrkanochjag

Vad betyder kyrkan i ditt liv? Dela gärna din berättelse på sociala medier under hashtaggen #kyrkanochjag